

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Librería Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

CONSEQUÈNCIA DE LA HUELGA DELS MESTRES DE CASAS.

—Ansia, Nasí... deixéus de conversas y portéu lo morter, qu' estém atrasats y la honra de Barcelona está empeñada.

MANSOS.

I tots los mals de una nació poguessen remediarse ab discursos, Espanya reventaria de salut. Aquí s' parla fins per las butxacas. Y com que las butxacas generalment son buidas, resultan també completamente buits los discursos que s' pronuncian.

En lo Congrés dels que cobran se fan discursos à trompons, y lo mateix acaba de succeir ab lo Congrés dels que pagan. Los representants de la Lliga agraria han comparegut à la Assamblea, com si a tots los haguessen donat corda. Més que un plante de agricultors, semblava allò un plante de arrenca-caixals, disputantse la tribuna poch menos que à cops de puny.

Es una trista cosa que ningú arribi à comprender que si l' silenci es or, en contraposició, la xarrameca excessiva ha de ser ruina segura.

Un sol orador anava à posar al nostre entendre l' dit sobre la llaga, y no un dit de cirurgia acostumatal à tocar miseras delicadamente, sinó un dit de pagés, aspre y ple de callositas produhidats pèl traball; un dit que al contacte ab las llagas cancerosas, que aniquilan al malalt, havia de produhir crits desgarradors y recargolaments horribles.

L' orador à qui 'm refereixo 's diu Soler —un nom bén català—y procedeix de Aragó, la terra clàssica de la franquesa.

Pujà à la tribuna, sense treure's la capa qu' era de panyo groixut y de color de pansa, y prescindint de preambuls embestí la qüestió cara a cara.

—«Qué voléu? ¿Qué desitjou tots vosaltres?... va venir à dir: «No convenim y estém conformes en que per salvar à la agricultura s' han de fer economies en los gastos públichs? Donchs semblas. Comensém pera treure la meytal dels empleats.»

Ruidosa interrupció, fort esbalot ofegan las paraulas del orador.

—«¡Fora!... ¡Que no segueixi!»—cridavan uns.—«Aquesta—deyan altres—no es cap soluciò per salvar lo conflicte de la agricultura.»

En va l' senyor Soler feu la deguda distinció entre 'ls peixos petits que traballan molt, cobrant poch, y 'ls peixos grossos que cobran grans sous sense acostarse à l' oficina; la llaga de l' empleomania va resistirse al tractament proposat. Es massa enèrgich. ¿Qué fora Madrid sense la plaga burocrática? Si l' gran pop arribava à perdre la major part dels seus xucladors, tot seguit se decendiria de una manera lamentable.

—«Està bè—prosegui l' orador campestre—¿no voléu tocar als empleats? donchs parlém del exèrcit. ¿Voleu fe l' favor de dirmec per qué necessitem tants soldats?

Si bè alguns dels oyents, ab això del exèrcit hi estaven ja una mica més conformes, prompte la campaneta del president va advertirli que no llaurava prou dret.

—«Tampoch puch parlar del exèrcit?—preguntá l' senyor Soler; donchs parlém de la Casa Real...»

Lo president donà un brinco sobre la cadira, com si tingües los sentiments dinàstichs concentrats en un ull de poll, y aquest li haguessen trepitjat.

—«Calli!... ¡Calli per favor!... exclamá tapantse las orellas.

Y l' pagés imperturbable prosseguí:

—«Està bè, donchs aném a la Iglesia...»

Nous tochs de campaneta, novas interrupcions y una advertencia enèrgica:—«La Lliga Agraria, digué l' president, no es política, per lo tant, aquestas qüestions no pot tocarlas, ni jo tinch de consentirlo.»

L' orador baixà de la tribuna, arronsant las espalles. Y la veritat siga dita: per aquest viatje, no 's necessitaven congressos agrícolas.

De manera que las sessions per ell celebradas han quedat reduïdes à un torneig oratori, sense altra conseqüència, ni resultats, que la trista convicció de que aquí a Espanya tenim moltissims oradors; pero pochs homes pràctichs y escassos temperaments virils y resolts.

Unas de les primeres exigencies del conreu de les terres consisteix en extirpar las malas herbas que migran à las plantas útils. Lo Congrés de la Lliga Agraria no permet que s' arrenquin. Si la cullita s' pert, cantaré un elegia més ó menos sentida, y 'ns quedarem tant tranquil, ab la fama de oradors y fentnos creus als llabis, cada vegada que badallèm de gana.

—¿Que s' hi ha de fer si Espanya es aixís?

Dihuen qu' Espanya es un país de toros... pero jo crech pèl contrari, qu' es un país de mansos.

P. K.

CARNOT.

Als datos biogràfics que donavam dissapte passat, hi afegirém alguns pormenors que completan lo seu retrato.

Francisco Sadi-Carnot té un caràcter reservat, com ho revela sa mirada poch expressiva. Sos ulls sembla més bè que mirin cap à dintre de si mateix que cap à fora. Es prim y d' estatura regular; usa barba poblada y té l' pèl molt negre.

Lo nom de Sadi, es lo de un famós poeta persa: son padri va posarli per admiració à las poesias de Sadi.

Tant lo nou president com la seva família tota son gent de costums arregladas, modestos, senzills y casolans. Lo president de la República té un germà ingenier qu' exerceix la carrera ab molt lluhiment. Son fill es oficial d' exèrcit. Son pare, senador, vivia en un quint pis.

Apart de sa esposa y de sas fillas, la única persona que viurà ab ell, serà son pare, ancià octogenari, verdader llaç de uniò, entre l' primer Carnot, ilustre convencional y l' tercer qu' es l' actual president de la República.

Creyem que 'ls nostres lectors veurán ab interès lo retrato de aquest home que per soberana voluntat de una Assamblea, exerceix avuy la primera magistratura de un gran poble.—J.

OLT ha costat à Fransa la constitució del primer ministeri de la presidència de Carnot. Los partits estan partits, y l' exemple de patriotisme que donaren en l' elecció de president, no saben mantenirlo, quan se tracta de constituir govern.

En aquest cas olydan la paràbola de la corda.

La corda 's compon de una infinitat de brins de cànam, que separadament se trencan ab suma facilitat. Pero units y caragolats forman una soga que no pot trençarse.

Si 'ls polítichs francesos no saben ferse carrech de una veritat tant essencial, lo millor que podria fer monsieur Carnot, seria llicenciarlos, y convocar novas eleccions de diputats.

Lo poble francés té molt bon sentit, per lo que al president de la República li serà sempre més facil entendres directament ab lo poble, que ab molts dels homes publichs tocats del virus de l' ambició suicida.

En Bosch y Fustegueras, atacant à la fusiò ha dit: «Lo govern ha convertit al general Cassola de protagonista en comparsa.»

—Donchs, miri, senyor Bosch, podrà respondre en Sagasta: l' general Cassola cobra sou de primer galán, y sempre que vulgui li puch ensenyar la nòmina.

Una observació de La Època:

«Mr. Grevy ha sortit de la presidència com un trist

oficial quint del seu empleo, sense que la Bolsa haja oscilat lo més minim.»

Comentari de El Liberal:

«En cambi 'ls reys son com los tumors: no poden extirparse sense que hi haja sanch.

En tota Espanya, segons avis dels governadors, han tingut efecte sense novetat las operacions de la quinta.

Las fàbricas paran, las terras s' abandonan y 's perdren las culturas.

Tothom se 'n ha anat per portas menos lo govern; à aquest si que li arriba sempre bè, la cullita de sanch humana.

La crisis industrial va adquirint proporcions aterradores. Passan ja de 23,000 los traballadors qu' estan sense feyna, en la Província de Barcelona. Pels carrers de la capital se veuen grups de pobres obreras que ab una salata als dits, imploran la caritat dels transeunts. No pot imaginarse un espectacle més trist y dolorós.

Fa pochs días al fer exercicis de canó en lo camp de la Bota, alguns artillers van pendre mal, y 'l cos de Artilleria acordà no celebrar la pomposa festa que tots los anys dedicava à sa patrona Santa Bàrbara, destinant los fondos que à tal objecte havia de invertir, a socorrer als infelissos artillers, víctimas de aquella desgracia.

En cambi l' Ajuntament de Barcelona, sense respecte a la crisis, ni à la pobresa del Erari, no ha pagat encara 'l tiberi ab què va ser obsequiat l' arxiduch Carlos Esteve, y ja parla de las grans recepcions, dels grans xefis y de las magníficas festassas ab que déu amenisar-se aqueixa excusa per beure y menjar de gorras, conegüida ab lo nom d' Exposició Universal.

¡Qué ho vagin fent aixis, y en últim resultat ja veiem que 'n surt de tot això! Al mèu concepte totas las festas anunciades, se reduhiràn a una sola, això si, molt típica y com may s' haja celebrat en cap més poble.

Desde ara pot anunciarla l' Ajuntament: se tracta de un concert mònstruo... de sach de gemachs!

Poca cosa dirém del atentat de que ha sigut víctima l' eminent patriota francés Mr. Ferry, que afortunadament no ha tingut les graves conseqüències qu' eran de temer.

Volem creure que Aubertin, autor dels disparos, més que un malvat, al servei de determinat partit, es un boig, que ha obrat sense donar-se compte de lo que feya.

Pero aixís y tot resulta sempre una part de responsabilitat moral pera 'ls autors de la indigna crusada contra un dels homes més ilustres y als quals déu més la República francesa.

La reacció ultramontana no perdonará may à n' en Ferry, l' expulsió de las corporacions religiosas; y la demagogia roja no deixarà may de ser un auxiliar poderós y decidit de la demagogia blanca.

—¡Miréu Fransa!... diuhen los monàrquichs, pintantse's una rialleta burlona als llabis. ¿Qué tal l' atentat de que ha sigut objecte Mr. Ferry?

A lo qual se 'ls pot respondre:

—Y donchs, las tentatives de Otero y Oliva contra Alfonso XII, ¿van ser de per riure? Y del assassinat del general Prim, quals assassins no s' han descubert encare, qué me 'n diuhen?

Desenganyinse 'ls monàrquichs: per causas especialíssimas en determinats païssos podrán dominar encare; pero en lo terreno de la reflexió y fins en lo de las comparacions, perderán sempre.

Un telegramma de Paris:

«La sala de acusacions ha dictat un auto de sobreseimiento en la causa criminal, formada contra Mr. Wilson.»

¿Qué dirán després de aquest resultat, los que van alsas gran polsaguera d' escombraries, fins a tapar los ulls del pais y provocar la cayguda del honrat monsieur Grevy?

Han lograt lo que desitjavan, es cert; pero avuy las víctimas de la calumnia, s' aixecan més honradas y respectadas que may.

En Moret parlant de la crisis econòmica:

«De un lado existe la cuestión agrícola, y de otro la industrial.»

«¿De un lado y de otro?... No es pas exacte.

Tant l' industria com l' agricultura estan totas dugas del mateix costat: del costat del cementiri.

CARTAS DE FORA.—Un jesuita ha anat al poble de Las Planas (Girona) à fer propaganda contra LA CAMPANA DE GRACIA. Pero l' nostre periòdic continuara visitant a aquells liberals, com si res hagués estat. Pels jesuitas y altras aliancias, la CAMPANA es un gavinet de dos tallis. Sempre que vulgan tocarlo 's talla-

... Pregunta que fa un lector de Roda: «No li fora possible al arcalde dar explicacions de lo que s' han fet los 20,000 rals à que aproximadament ascendeix la suma, que per concepte de cédulas personals de set anys à n' aquesta part (deixant los dos últims ó sigan los de 1886-87 y 1887-88), faltan à las arcas municipals de aquesta desventurada població?»

La pregunta està feta; ara no falta més que la res-

posta. Los habitants y la moralitat administrativa, li agrahirán moltíssim, Sr. Arcalde de Roda.

Que 'ls capellans las emprengan contra 'ls espiritistas y altres heretjes, està molt posat en ordre, que aquest es després de tot lo seu ofici. Pero que 's posin a ferlos la competència las autoritats civils, com ho ha fet lo secretari del Jusgat de Gerri, influint perquè una criatura inscrita civilment fòs batejada, fins valentse de amenassas per lograrlo, francament, això es ficaré en camises d' onze varas.—Per lo tant ja ho sab, Sr. Secretari del jutjat de Gerri: lo dia que 's decideixi a cantar missa, ja farà 'l favor d' enviarnos recado.

L' Arcalde de Rupiá coneugut per l' *Ecolà gros*, al demà ajuda missas y á la tarda fa d' empessari de una sala de ball, de propietat del comú, encarregantse 'l seu fill de tocà 'l piano.—Los músics que un dia van anar á demanarli que 'ls deixés organizar un ball en l' indicada sala, van veure's molt mal rebuts, de tal manera que l' *Ecolà gros* se 'ls va treure del davant à caixas destemplades. Un detall; desde que l' *Ecolà gros* es empessari de la sala de ball, que may més los capellans de aquella rodalia han predicat contra aqueixa diversió.

GRAN POTENCIA.

Llegir això de *gran potència*, estich de segur de qu' en Cánovas, que, com saben, s' ha casat ara fa poch, haurà bellugat lo cap ab certa amargura y haurà exclamat:

—Ay!

Siga lo que 's vulga, tan si don Anton té enveja com si no 'n té, Espanya está próxima á veure 's convertida en *gran potència*.

No 's pensin que això siga un títol qualsevol, que 's-dona així com aixís à la primera nació que 's presenta; no sevors. Pera conseguirlo s' ha de reunir bastanta picardia, bona bossa y molta forsa: es á dir, s' ha de ser á la vegada diplomàtic, capitalista y camàlic.

Una gran potència té 'l dret de pegar cullerada en qualsevol cosa, y 's pot ficar en tot lo que li donga la gana.

Desde 'l moment en que Espanya tingui 'ls papers ben despatxats y 'l nombrament de gran potència collocat dins d' un quadro, à Europa no 's farà ni 's dirà res, sense que nosaltres hi donguem un cop de ma ó un cop de llengua.

—Qué 't sembla, Espanya?—ns preguntarán las demés potències del gremi,—qué s' ha de fer sobre això de Bulgaria? reconeixém al príncep? jo fem tornar à caseta ab la séva mama?

Y Espanya dirà sí, ó no, ó qué s'ha de fer: lo que li passi pèl cap.

—A veure, Espanya—tornarán á dir las de la comitiva—cómo ho arreglem lo de Marruecos? (destronem al Sultan?) (perdómen la vida?) creus que seria convenient aplicarli cinquanta palos perque s' aixeribis?

Y nosaltres respondrem lo que millor ó pitjor nos sembli, votant á favor ó contra 'ls cinquanta palos pressupuestats.

Hi ha una pila de botiguers que miran ab molt mals ulls la nostra pròxima elevació á gran potència.

—Sí, diuen els—ja veurán com això acabarà augmentantse las contribucions.

—Y bueno!—replicant molt acertadament los entusiastas per las glòries patrias.—Qué té que veure que las aumentin? (Potser si, que 'ns declararan gran potència gratuitament!) (Qué' s pensan que vesteix poch ni gayre això de poguer dir:—Som ciutadans d' una gran potència?

—¡Paganho ab las nostres costellas? Gracias: valdría més que 'ns declaressin formigas y 'ns fessin pagar menys contribució.

Lo que verdaderament intriga á moltes persones es perquè, com hi à qui se li ha ocorregut, sortir á última hora ab l' invenció de convertirnos en grans potències, com qui diu á tras cantó.

—No ho saben vostés?

Jo sí: ó al menos m' ho penso.

L' autor d' aquesta idea es en Bismarck: sinó que com á n' ell no li estava bé proposarlo, ha fet dirlo per Inglaterra, pues ja es cosa sapiguda que Espanya ab los *inglesos* hi esta molt ben relacionada.

En Bismarck fa una pila d' anys que 's dedica á desguitarra totas las coses d' Europa, fent de manera que tot vaja al revés de lo que tindrà d' anar.

Conseguida ja una gran part del seu objecte, tota vegada que á horas d' ara té á Italia enemistada ab França, Russia á punt de pegar á Austria y al Papa tirant piropos á Alemania, ha pensat que tal volta la gresca augmentaria un xich més si s' aumentava també el número de las grans potències ab una de nova.

—Quina nació podrà escullir?—ha pensat lo canceller acariciante 'ls tres pèls de la closca.

Y, com es natural, per ferho tot al revés, s' ha fixat en la més pobra, més magre, y més desorganizada de totes.

—Nada!—s' ha dit.—Farém gran potència á Espanya.

Si no es això, que 'm pelin.

Pel demés, vostés visquin tranquil. Aquest nombrament no 'ns donarà ni 'ns pendrà res.

Es lo mateix que si á aquests homes del carretó y 'llas los fessin marquesos.

Ab tot y ser marquesos, no tendràm més remey que continuar empaytant los gossos.

M' hi jugo qualsevol diner, que á pesar de ser grans potències, la Exposició de Barcelona serà tant bunyol com si tal cosa.

FANTÀSTICH.

VARIACIONS.

Lo senyor Martinez Campos viu molt trist y desplícit: aquest bon *nou de la mare may de Déu* està content.

Ningú sab com té de ferse per tenirlo ben quietó: (Potser vol pansas y olivas y un xich de mel y mató)

Per salvar l' agricultura, uns senyors de bona fé han fet una *Lliga agrària* que 's proposa no sé què. No crech que ab *lliagams ni lligas* la puguin pas revifar... (Prou que n' està de lligada! si no 's pot ni bellugar!)

Al Senat aquests días han tingut xibarri en gran, per mor d' unes parauletas d' un senyor duch de Tetuan.

Lo bon duch ha estat enèrgic y ha dit coses de molt pes... Veurán; que 'l tassin ministre y ja may més dirà res.

Alemanya 's mira á Russia, perque tem un cop de mà; Russia viu *armas al hombro*, mirant l' Austria que farà.

Italia s' esmolà 'l sabre, Bulgaria no tanca un ull en Martinez Campos vetlla... (Senyores... l' Europa bull!)

Los obrers que fan las feynas de la Exposició-Taulet, s' han declarat tots en *huelga* y han deixat allò solet.

Vaig veyst que 'l pobre arcalde, si vol tenir Exposició, s' haurà de tornar pala, fuster, lampista y pintò.

Gracias á Déu! En Sagasta ha parlat serio y formal, y ha dit qu' es cosa segura lo sufragi universal.

La llei té de ser votada á primers del any que ve, y fins sabé ja la teixa: sera 'l trenta de febré.

C. GUMÀ.

UNA INIQUITAT.

Divendres á primera hora del demà, 'ls traballadors de Sans que 's dirigian a Barcelona, se veyan sorpresos al arribar al carrer de Orient, prop de l' *Exposició Industrial*, per un grup compost de cinch persones, tres de les quals vestian l' uniforme de guardia-civils.

Passava un traballador y li deyan:—«Tú. vina aquí. Cóm es que no 'ns donas lo bon dia?»

Y sense deixarli temps de respondre, un dels del grup, armat ab un vit de bou, li crusava la cara de un latigasso. Al que s' atrevia á replicar, li omplien las galtes de revessos.

Aquest atropello no 's cometé ab un home sol, sino ab la majoria dels que passavan per aquells sitis.

Respectém com lo primer al benemerit cos de la Guardia civil; y per això mateix hém de condemnar ab major energia, al que vestint tant honrós uniforme, abusa d' ell tant indigna y cobardement. Los guardia-civils disfrutan grans prerrogatives. La més petita agressió contra un guardia-civil, se castiga severament per los consells de guerra, per lo que seria molt just que tot guardia-civil que per la séva part abusés de las ventatjas que li reconeixen las lleys, la pagués cara.

Lo particular que aixeca la má contra un guardia-civil, va á presiri sense remissió: (perquè no ha de anar á presiri també 'l guardia-civil que dóna una bofetada á un particular? A grans privilegis, grans responsabilitats.

Així no 's veurian, com ara, certs ressabits del temps ominós de Carlos d' Espanya, incompatibles ab la llibertat individual y ab la dignitat humana.—R.

REPIENS

NA miniatura del Mónstruo, que avuy com avuy se disposa a servir-se dels fabricants com a punt de apoyo per derribar á n' en Sagasta.

Un dia—conta un periódich de Madrid—violentantse no poc, se vege obligat á rebre á casa seva a una comissió de comerciants é industrials. Y al sortir aquesta del seu despai, exclamá D. Antón:

—¡Obriu los balcons de bat á bat y escombréu la casal... Aqueixa gent fa mal olor y tot ho embruta!»

Dediquem la present anècdota als industrials que pensan confiar la defensa dels seus interessos á un home de un nas tant delicat com lo Mónstruo.

La Bolsa estava aquells dies molt alarmada, ab la noticia de que 'ls russos avansavan sobre las fronteras austriaca.

—¿Y per això s' alarma? deya un coneigt meu molt pobre. Jo voldria ser austriach.

—Per combatre als russos?

—Nó, cá, per parar l' espalla y veure si me n' hi queria un. No 'm vindria poch bé un rus ab aquets frets que fa.

Lo telégrafo anunciava l' altre dia qu' en Bismarck estava malalt de cólich intestinal.

Com degenera tot! Es la primera vegada que al canceller de ferro li roncan los budells y l' Europa no tremola.

Lo dinar ofert per la Diputació de Valencia al Arxiduc Carlos Esteve ha costat en conjunt 7,117 rals, venint á sortir a uns catorze duros y pico per barba.

La Diputació y l' Ajuntament de Barcelona encara no han presentat los comptes.

Quan tinguém ocasió de veuréls, los intel·ligents en heràldica, podrán decidir quinas barras son més importants, si las que campejan en l' escut de Valencia, o las que figuraren en l' escut de Barcelona.

Observacions de D. Joan Mañé:

«Lo paper de jefe d' Estat no s' apren de vell sino de jove... No té res d' estrany que 'ls Reys caygan arruïnats y que caygan rics los presidents de Repùblica... Es ridicl exigirlos la cultura, l' elevació de idees, la generositat de sentiments que s' adquireixen en las gradas del trono ó apropi d' ells.»

Naturalment: per això en Figueras, en Pi y Margall y en Castellar, desde que van caure de la Presidència de la Repùblica, estan sent la competència a n' en Rothschild.

Mentre que 'ls descendents del rey de Fransa Lluís Felip, van pèl mon descalsos y demandant qui 'ls pagui una truya.

Y ni sisquiera tenen lo recurs de poderse menjar las que somia D. Joan Mañé y Flaqué.

Sembla que la companyia tabacalera tracta de repaiar lo prèu de las cajetillas.

De modo y de manera que si 'ls apurats espanyols no ns suicidem, no será per culpa de la Tabacalera, que pren la patriòtica resolució de posar lo veneno nacional al alcans de totes las fortunas.

Primer remey que, á lo que sembla, pendrá l' govern, per aliviar las necessitats de la agricultura:

Aumentar lo sou dels governadors.

Tant peregrina idea ha sortit de la clepsa del Sr. Albareda. Per cert que baix lo punt de vista ministerial, no està del tot desacertada.

Ab aquest y altres anuncis per l' istil, se logra que al país se li posi la pell de gallina.... y això es lo que necessitan los que manan, per tenir bon caldo.

Desde que 'ls mestres de casas de l' Exposició s' han declarat en huelga, D. Francisco de Paula està trastornadíssim.

Lo que 's posa més inquiet es la idea de que si 'ls mestres de casas continuan negantse á traballar, á la posteritat no li serà possible erigirli un monument, per falta de traballadors que li edifiquin lo pedestal.

¡Quina pega!

Un sol senador ha presentat 35 esmenas á la llei de reforma del procediment contencios-administratiu.

Senadors així no tenen esmena.

Perque al presentarne tantas, se quedan sense.

¡Fora alarmas! ¡Fora por!... ¡Fora inquietuds!

En Moret ha declarat que no 'ns comprometerá ab la qüestió de Marruecos.

«Espanya—ha dit ab tot l' aplòm de un ministre d' Estat—no aspira á conquerir el Africa.»

Ara no més falta la reciproca: es á dir, que l' Africa no aspira á conquerir l' Espanya.

Lo qual no 's perderá pels esforços que fan certs politichs de quincalla.... extrangera, cada dia més cegament empenyats en que l' Africa comensi als Pirineos.

Ha causat gran estrayensa que 'l rey de Italia regalest dos caballs de valor 12,000 pessetas al arquebisbe de Pisa.

Y ha causat més estranyesa encara que l' Arquebisbe de Pisa, haja acceptat un obsequi semblant del fill y hereu del rey excomunicat, detentor dels Estats pontificis.

Pero, ben mirat, si 'l Arquebisbe es de *pisa*, se comprén que siga molt fràgil.

¿No valdrà més que 'ls Arquebisbes fossen de ferro, de bronze ó sisquiera de llauña?

Podrian abonyegarse; pero al menos no 's trencarian.

—Aquesta sopa no es bona...
¡qué no véus que has fet salat!»
mossen Farré enfutismat
criadava á sa majordona.
Mes com no es curta la nena
contestá á Mossen Farré:
—Dels caprichos de vosté,
ja 'n comenso jo á estar plena

P. TALLADAS

Quan convalescent estava
del tifus l' hermosa Pona,
va anà á ferli una visita
una sèva amiga d' Horta;
y al donarli alguns consells
perque prompte's posés bona,
li digué:—«Distréute bè,
anmat y menjá forsa»

A lo qual va replicar
la Poneta ab molta sorna:
—Bè, y la forsa, ¡cóm se guisa
perque siga apetitosa?

J. F. GAVIRES.

—He sapigut Sr. Tano
que apren a tocá'l piano
ja fa temps lo seu noy gran
—Sí, n' hi ensenya 'l mestre Arenyas;
pero sab que al molt truán
diu que res li agrada tant
com tocar...

—¿Qué?
—Malaguénys.

J. STARAMSA.

Un metje sumament aficionat á cassar, tot sovint sortia á fora ab los seus companys, sense que mai li capigués la satisfacció de matar res, ni un trist pardal.

—Sr. Doctor, una llebra... ¡tirili! li cridava un casador.

—Sr. Doctor, ara baixa una perdiu... ¡soch! li cridava un altre.

Y llebra y perdiu's escapavan sempre dels tiros del metje.

—Aixó s' ha de acabar! exclamá un de la colla. Ja veurà com la primera pessa que s' aixequi 'l metje la tomba.

Pochs moments després, los gossos alsavan un conill, y 'l cassador cridava:

—Sr. Doctor, un malalt!
Lo metje dispará ab tant acert, que 'l conill doná un
giravolt y caigué panxa en l' ayre.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Pi-car-di-a.*
2. ANAGRAMA.—*Tip-Pit.*
3. GEROGLÍFICH.—*Per Totsants copas á las mans.*

Han endavinat las tres solucions los ciutadans J. Sugranyes Urpi, E. Padrell de R., M. Lordep, Tallaron, A. C. y Barretina, Ego Sum, P. Ramogosa, J. V. Granota, Sutero Furor y C., Panarra, Conde de Manganoso, Pau Matafolles, J. Coca y Coca y F. Ribas S-N' han endavinadas 2 Noy de'n Pepis y Tomás Brau y 1 no més C. Catena y Llamps y Trons.

XARADA.

Donyas Total y Tres-quarta, germanas.

Carrer de Prima-dos-quart.

Tres.

Dos-tres-quart.

Las dos á qui va la carta
viuhen á casa 'l Rector
de una vila catalana
qu' es bonica població.

UN SARRALENCH.

MUDANSA.

En Tot qu' estava de broma
un dia de professió
deya:—«Al bon total de goma!»
y eran trossos de cartró.

D. BARTRINA Y CUBINYÁ.

TRENCA-CLOSCAS.

—ANEM PAGA LA CRIDA.

—CÁ.

Formar ab aquestas lletras certa cosa que tenen ara
ab vostés.

INTRÍNGULIS.

CHULILLO.

Buscar una paraula que trayentl cada vegada una
lletra del detrás, digui: Primera: lo que may, farém á
Espanya.—Segona. Perque no se 'n promet cap que 'l
vent no se l' emporti.—Tercera. Adjetiu y calificatiu.
—Quarta. Una cantitat.—Quinta: Graminea.—Sexta:

Un' altra cantitat.—Séptima: Nota musical.—Octava:
consonant.

SALDONI DE VALLCARCA.

GEROGLÍFICH.

X

L L

I O O

Barcelona

SUTERO F. Y G.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Salta Pins, Arbre sens fullas, Un Bemol, A. Miró, Llamps y Trons, Conde de Manganoso, Bernat Xinxola, Pepet de la Granvia, C. Catena, Noy de'n Pepis, Panarra, F. O. Granota, Kiki-ri-ki, Pim-pam-pum, R. Tracir, P. Carcamal, Antonet, Glòria Guadera, Quimet T., P. Tarota, D. Mont, Mr. Llimona, Andalusa, Dominguet T., A. Tivenchá, Chiroguilla, E. Cortadellas, F. Pons, Santanana, Tribulacions, L. Cienta, Socio del A. P., Chenemod, y A. Doria; *Dispensin, lo que 'ns envian questa setmana no fa per casa.*

Ciutadans Angel de la Guarda, J. M. Bernis, J. Coca y Coca, Pau Matafolios, P. Ramogosa, Ego Sum, A. C. Barretina, Tallaron, M. Lordep, J. Sugranyes Urpi, R. Tracir, S. Ust, Un de la Vall d' Aran, Igualadins, Saldoni de Vallcarca, Andaluz, S. Casals y Coma, Roma Espinat, Rafael Alonso, Xicot com cal, Sutero Furor y C., Dos Tabachs, Capella Punxeta, J. Staramsa, Amadeo, A. Gibert, J. Hernandez, J. C. Noy Maco, Pacolindo, Pere de Bagur, R. Ruchs, L. Lopez y Lopez, J. M. Gamarus, J. T. Anguila, Pau Picapoll, R. M. Frare Lech, F. Ribas, S., S. Pitarrera, J. Attort, y Trepadella: *Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciutadans A. M. (Prades): La setmana entrant ne parlaré.—J. Cap. idem: De lo demés insertarem alguna coseta.—S. B. y V.: La resposta donada oportunament significa que ho insertarem.—Antich Suscriptor: No val la pena.—R. Roura: Va bastant bè: lo del Almanach sigue un descuit; dispensi.—Saldoni de Vallcarca: Aprofiteu un acudit.—Pallaringàs: Los versos son molt defectuosos.—Odracir Sam: Pot enviar lo que bè li sembla tant per l' un com per l' altre periòdic.—Capella pre-històric: Aceptat y gràcies.—N. Pin: Los dibuixos no estan prou bè.—E. Sala: Idem. Idem.—Viladaura: Lo mateix li dihem.—C. de Barril: Es incorrecta; haurà d' arreglarla.—Pepet d' Esplugas: Insertarem alguna cosa.—C. Casas Montero: ¡Son tant grisos los epigramas!... E. Banús: Del mateix mal adoleix la sèva poesia.—Cucaracuch: Està molt bè.—Noy de la mare: També ho està la sèva poesia; pero una mica més concreta omplirà millor les condicions del periòdic.—Samuel del Palau: Va bè 'l vers: la prosa no serveix.—Mut Xerraire: Es molt vert.—C. Genís: Bèn versificat ja ho està; però es molt fluixet.

AVÍS ALS CORRESPONSALS.

Haventse agotat rápidament las edicions 1., 2. y 3. del **Almanach de la Campana de Gracia**, 'ns veyém privats de servir los pedidos que se 'ns han fet posteriorment, per sernos impossible fer una quarta tirada.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

POLÍTICA EXTRANJERA.

Buscantse las pessigollas.